

หลักใหญ่ในเรื่องการหักวันคุมขังออกจากวันจำคุกนั้นก็คือ
ศาลจะต้องกล่าวไว้ในคำพิพากษาให้ชัดเจน ในกรณีที่ศาลจะไม่หัก
วันคุมขังก่อนคำพิพากษาให้จำเลย

บทที่ 3

โทษกักขัง

โทษกักขังนี้เป็นโทษที่บัญญัติขึ้นมาใหม่ กล่าวคือ เมื่อก่อนใช้
ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งใช้กฎหมายลักษณะอาญานั้นไม่ได้มีบัญญัติโทษ
ชนิดนี้ขึ้นแต่ประการใด โทษกักขังนี้โดยบทบัญญัติในภาคความผิดแล้ว
ก็มีได้บัญญัติไว้ในความผิดฐานใดเลย เมื่อดูจากบทบัญญัติความผิดทาง
อาญาไม่ว่าฐานใด จะพบว่ากฎหมายมิได้ระวางโทษกักขังไว้โดย
เฉพาะ เหมือนโทษอย่างอื่น

โทษกักขังนี้เป็นโทษซึ่งใช้สำหรับการ เปลี่ยนโทษจำคุกระยะ
สั้นคือจำคุกไม่เกิน 3 เดือน มาเป็นกักขังไม่เกิน 3 เดือน เพราะ
การจำคุกระยะสั้นนั้นโดยข้อเท็จจริงหรือความเป็นจริงแล้วมีผลร้าย
ต่อผู้ได้รับโทษ กล่าวคือ บุคคลซึ่งมีเคยได้รับโทษจำคุกต้องกลายเป็น
เป็นคนชู้คุก ต้องไปปะปนกับนักโทษซึ่งกระทำความคิดในฐานความ
ผิดที่ร้ายแรง อาจได้รับถ่ายทอดนิสัยและวิธีการชั่วร้ายต่าง ๆ อัน
อาจทำให้ผู้ต้องโทษระยะสั้นเป็นคนไม่ดีไปในที่สุดได้ทั้งรัฐยังจะต้อง

เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นอีกแต่ไม่มีระยะ เวลาพอที่จะอบรมบ่มนิสัยให้ กลับตัว เป็นคนดีได้ ประกอบกับสิทธิในบางประการของผู้ต้องโทษ จำคุกนั้นแตกต่างไปจากที่บัญญัติไว้สำหรับผู้ต้องโทษกักขังมาก

จุดมุ่งหมายในการมีโทษกักขังนี้ที่เห็นได้ก็คือต้องการกันผู้ที่มีเคยติดคุกไม่ให้ติดคุก ทั้งนี้ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของมาตรา 23

หลัก เกณฑ์ของการลงโทษกักขัง

หลักเกณฑ์ดังกล่าวต่อไปนี้เป็นคือ หลักเกณฑ์ในการที่จะลงโทษ กักขังแก่จำเลยนั้น เป็นหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในมาตรา 23²⁰ ดังนี้คือ

1. กระทำความผิดที่มีโทษจำคุก ดังกล่าวมาแล้วว่าโทษ กักขังนั้นโดยตัวของโทษแล้วมิได้มีบัญญัติไว้ในฐานความผิดฐานหนึ่ง ฐานใดเลย แต่โทษกักขัง เป็นวิธีการที่เปลี่ยนโทษจำคุกระยะสั้น (จำคุกไม่เกิน 3 เดือน) มาเป็นการกักขังแทน. ดังนั้นจะเห็นได้ใน ตัวว่าโทษที่มีอัตราโทษจำคุกระยะยาวหรือโทษที่หนักคือโทษประหาร ชีวิตนั้น ไม่อาจที่จะ เปลี่ยนมา เป็นโทษกักขังได้

ส่วนการกักขังในกรณีอื่น เช่น การกักขังแทนค่าปรับ การกัก ขัง เพื่อเร่งให้ส่งทรัพย์สินที่ริบ (มาตรา 37) การกักขัง เพื่อเร่งให้ ทำทัณฑ์บน (มาตรา 46) การกักกันเด็กและ เยาวชนตามกฎหมาย เด็กและ เยาวชนนั้น เป็นวิธีการอื่นมิใช่โทษกักขังตามความหมายของ โทษกักขังตามมาตรา 23 นี้

²⁰ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และผู้กระทำความผิดถูกฟ้องศาล หากศาลพิจารณาแล้ว เชื่อว่าจำเลยกระทำความผิดจริง ศาลก็จึงจะพิจารณาต่อไปว่าจะใช้กฎหมาย ในมาตรานี้หรือไม่.

การกระทำความผิดที่มีโทษจำคุกตามหลักเกณฑ์ข้อนี้ไม่จำเป็นต้องคำนึงว่ามีโทษอื่นอยู่ด้วยหรือไม่ เป็นแต่เพียงว่าการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญานั้นระวางโทษมีโทษจำคุกอยู่ด้วยก็เข้าเกณฑ์

2. ศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน กำหนดโทษที่ศาลจะลงแก่จำเลยนี้เป็นโทษที่จะลง²¹ กล่าวคือแม้จะมีระวางโทษหรือโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดที่จำเลยกระทำนั้นมากกว่าจำคุก 3 เดือนก็ตาม เช่นการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปีดังนี้ ศาลจะลงโทษจำคุกในคดีนั้น โดยให้จำคุก 6 เดือนลดให้ครึ่งหนึ่งเพราะมีเหตุบรรเทาโทษ (มาตรา 78) ให้จำคุก 3 เดือนดังนี้ 3 เดือนนี้คือโทษที่จะลง ดังนั้นนักศึกษาจึงควรทำความเข้าใจคำว่าโทษที่จะลงกับระวางโทษให้ดี จึงจะทำความเข้าใจในเรื่องนี้ได้ดีขึ้น (เรียบเรียงไว้ในเรื่องเพิ่มโทษลดโทษ)

โทษจำคุกที่ศาลจะลงแก่จำเลยไม่เกิน 3 เดือนนี้จะมีโทษอื่นห้วงด้วยก็ไม่มีปัญหา เช่น จำคุก 3 เดือน ปรับ 1,000 บาท และปรับของกลางดังนี้ เราคำนึงถึงเกณฑ์นี้เฉพาะกรณีจำคุก 3 เดือนเท่านั้น และตามตัวอย่างดังกล่าวนี้ก็เข้ากับเกณฑ์ข้อนี้แล้ว

3. ผู้กระทำผิดไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อนหรือได้รับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นการจำคุกเพราะกระทำผิดโดยประมาทหรือกระทำผิดความผิดลหุโทษ การที่เคยรับโทษจำคุกนี้ต้องดูข้อเท็จจริง กล่าวคือได้รับโทษจำคุกจริง ๆ โดยศาลพิพากษาถึงที่สุด เพราะถ้าศาลพิพากษายังไม่ถึงที่สุดก็อาจมีการเปลี่ยนแปลงภายหลังได้ เช่น ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำคุกต่อมาจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยกฟ้องโจทก์ปล่อย

21 หมายถึงโทษปึงศาลได้ลดได้เพิ่มเสร็จสิ้นแล้ว หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าโทษสุทธิที่ลง

จำเลยไป เช่นนี้ก็ไม่ถือว่า เคยรับโทษจำคุกมาก่อน แม้ในระหว่าง
 อุทธรณ์นั้นจะจำคุกอยู่จริงก็ตาม หรืออาจเป็นกรณีอื่น เช่นศาลกำหนดโทษ
 โทษจำคุกในคดีก่อน แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ (มาตรา 56)
 ดังนั้นก็ถือว่า เคยได้รับโทษจำคุกหรือในกรณีที่ศาลพิพากษาให้จำคุก
 แต่จำเลยหลบหนีไปก่อนรับโทษจำคุกก็ยังคงถือว่า ไม่เคยรับโทษจำคุก
 มาก่อน แต่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกแล้วจำเลยรับโทษจำคุกบางส่วน
 ยังไม่ครบกำหนดหลบหนีจากคุกไปดังนี้ ถือว่า เคยรับโทษจำคุก
 มาแล้ว

ส่วนข้อยกเว้นที่ว่า ถูกจำคุกเพราะกระทำผิดฐานประมาทนั้น
 เป็นเหตุผลที่ว่า การกระทำความผิดโดยประมาทนั้นผู้กระทำผิดไม่มี
 เจตนา ไม่ใช่ผู้ต้องการกระทำความผิดไม่ได้เป็นผู้มีสันดาน เป็น
 ผู้ร้าย หรือเจตนาร้ายเลย กฎหมายจึงยกเว้นไว้ ถึงแม้จะถูกจำคุก
 เพราะกระทำความผิดโดยประมาทจริงก็มีได้ถือว่า เคยรับโทษจำคุก
 มาก่อน หรือกระทำผิดลหุโทษแล้วถูกจำคุกก็เช่นเดียวกัน เป็น
 ข้อยกเว้นโดยถือว่า ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน เพราะการกระทำ
 ผิดลหุโทษนั้น เป็นโทษเพียงเล็กน้อยกล่าวคือจำคุกไม่เกินหนึ่ง เดือน
 หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 102) และ
 การกระทำผิดลหุโทษนั้น แม้กระทำโดยไม่มีเจตนาก็เป็นความ
 ผิด (มาตรา 104)²²

4. ศาลเปลี่ยนโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน เป็นโทษกักขังก็ได้
 การเปลี่ยนเป็นโทษกักขังแทนโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนนี้เป็นดุลย
 พินิจของศาล กล่าวคือ ศาลจะเปลี่ยนหรือไม่ก็ได้ มิใช่ว่าครบหลัก
 เกณฑ์ทุกประการตามมาตรา 23 นี้แล้วศาลจะต้องเปลี่ยนให้เสมอไป

22 การกระทำผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายนี้ แม้กระทำโดยไม่มีเจตนา ก็เป็นความผิด

เว้นแต่บทบัญญัติความผิดนั้นจะมีความบัญญัติให้เห็นเป็นอย่างอื่น.

มีข้อที่พึงสังเกตรว้ว่าการเปลี่ยนโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน มาเป็นโทษกักขังแทนนั้น ศาลจะต้องให้กักขังแทนมีกำหนดเท่ากับโทษจำคุก เช่น ศาลพิพากษาให้จำคุก 2 เดือน และเห็นสมควรให้กักขังแทนโทษจำคุกดังนี้ การกักขังมีกำหนด 2 เดือนเช่นกันจะกักขังน้อยกว่า เช่น กักขังเพียง 1 เดือนหรือกักขังมากกว่า เดือนไม่ได้ ซึ่งการปฏิบัติ ตามมาตรา 23 นี้ศาลจะกำหนดเป็นตัวเลขลงไปว่า ให้จำคุกจำเลยกี่วันที่เดือน และเมื่อครบหลักเกณฑ์ตามมาตรา 23 แล้วศาลก็จะใช้ดุลยว่าจะเปลี่ยนเป็นโทษกักขังหรือไม่

ถ้าเปลี่ยนเป็นโทษกักขังศาลก็จะกล่าวไว้ในคำพิพากษาว่า ให้เปลี่ยนโทษจำคุก (ซึ่งต้องไม่เกิน 3 เดือน) นั้นเป็นโทษกักขังแทน

วิธีกักขังและสถานที่กักขัง

ผู้ใดต้องโทษกักขัง ให้กักตัวไว้ในสถานที่กักขังซึ่งกำหนดไว้ อันมิใช่เรือนจำ (มาตรา 24 วรรคแรก) การกักขังผู้ต้องโทษกักขังนี้เป็นการควบคุมหรือกักผู้ต้องโทษไว้ในสถานที่ที่กำหนด ซึ่งสถานที่ที่กำหนดไว้นั้นต้องมิใช่เรือนจำ กล่าวคือจะพาผู้ต้องโทษกักขังไปกักขังหรือกักตัวไว้ในเรือนจำไม่ได้

สถานที่กักขังนั้นนอกจากสถานที่ที่กำหนดไว้ดังความในมาตรา 24 วรรคแรกแล้ว มาตรา 24 วรรคท้ายยังบัญญัติต่อไปอีกว่า ถ้าศาลเห็นเป็นการสมควร จะสั่งในคำพิพากษาให้กักขังผู้กระทำความผิดไว้ในที่อาศัยของผู้นั้นเองหรือของผู้อื่นที่ยินยอมรับผู้นั้นไว้

หรือสถานที่อื่นที่อาจกักขังได้ เพื่อให้เหมาะสมกับประเภทหรือสภาพของผู้ถูกกักขังก็ได้

จากมาตรา 24 วรรคแรกและวรรคท้ายดังกล่าวข้างต้นจึงเห็นได้ว่าสถานที่กักขังผู้ต้องโทษกักขังนั้นมีดังนี้ คือ

1. สถานที่กักขังซึ่งกำหนดไว้อันมิใช่เรือนจำ สถานที่กักขังอันกำหนดไว้ (มาตรา 24 วรรคแรก) ถ้าดูตามสภาพของประมวลกฎหมายอาญาแล้วจะไม่ทราบว่า เป็นที่ใด เพราะกฎหมายมิได้กำหนดไว้ แต่มีพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2506 กำหนดในเรื่องนี้ไว้กล่าวคือมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจกำหนดสถานที่กักขังและประเภทของสถานที่กักขัง²³ และปรากฏว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดสถานที่กักขังไว้คือ

1.1 สถานีตำรวจภูธรจังหวัด สถานีตำรวจภูธรอำเภอ ซึ่งมีศาลตั้งอยู่ในเขต

1.2 บริเวณกรมตำรวจปทุมวัน

1.3 สถานที่ควบคุมตำรวจกระทำผิดต่อวินัยของกรมตำรวจ

1.4 สถานีตำรวจนครบาลทุกแห่งในจังหวัดพระนครและธนบุรี

สถานที่กักขังดังกล่าวมานี้ เป็นสถานที่กักขังซึ่งกำหนดไว้อันมิใช่เรือนจำ จึงเป็นผลตามมาว่า เมื่อศาลพิพากษาโดยใช้วิธีและหลักเกณฑ์ของมาตรา 23 คือให้กักขังผู้ใดแทนโทษจำคุกแล้ว ศาลไม่ต้องกำหนดว่าให้ไปกักขังไว้ที่ใด โดยเป็นไปอัตโนมัติว่ายอมเป็นการนำผู้ต้องโทษไปกักขังยังสถานีตำรวจหรือสถานที่หนึ่งสถานที่ใดตาม 1.1, 1.2

23 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดสถานที่กักขังเมื่อ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๖

และในปีต่อมาก็กำหนดเพิ่มขึ้นอีก คือสถานที่กักขังกลางซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี.

1.3 1.4 แลวแตกรณี

ในการศึกษาถึง เรื่องสถานที่กักขังนี้ ขอให้ผู้ศึกษาพยายาม แยกให้ถูกต้องว่าเป็นการกักขังสถานที่ใด กล่าวคือ กักขังสถานที่ ตามมาตรา 24 วรรคแรก หรือวรรคท้ายเพราะการสั่งกัก การ ปฏิบัติและสิทธิต่าง ๆ ของผู้ต้องกักขังก็มีความแตกต่างกัน และ บทบัญญัติมาตรา 24 นี้ยังต้องใช้บังคับแก่โทษบางโทษด้วย เช่น โทษ ปรับ (กักขังแทนค่าปรับ)

2. สถานที่อื่นซึ่งศาลจะต้องระบุไว้ในคำพิพากษา คือ

- 2.1 ที่อาศัยของผู้ต้องโทษกักขังนั้นเอง หรือ
- 2.2 ที่อาศัยของผู้อื่นซึ่งยอมรับตัวไว้กักขัง หรือ
- 2.3 สถานที่อื่นที่อาจกักขังได้และเหมาะสมกับประเภท หรือสภาพผู้กักขัง

สถานที่กักขังตาม 2.1, 2.2, 2.3 นี้ไม่ว่าจะเป็นที่หนึ่งที่ใด หากศาล เห็นเป็นการสมควรศาลจะต้องกล่าวหรือสั่งไว้ในคำพิพากษาว่าให้กักขังไว้สถานที่ใด ต่างกับสถานที่กักขังตามข้อ 1(มาตรา 24 วรรคแรก) ที่ศาลไม่ต้องสั่งว่าให้กักขังที่สถานใดเพราะสถานที่ดังกล่าวนั้น เป็นสถานที่ซึ่งกำหนดไว้แล้ว

สิทธิและหน้าที่ของผู้ต้องโทษกักขัง

เมื่อผู้ใดต้องโทษกักขัง ผู้นั้นก็จะถูกส่งตัวเข้ากักไว้ในสถานที่กักขังที่ใดที่หนึ่งแล้วแต่กรณีว่าจะเป็นการกักขังในสถานที่ที่กำหนดไว้หรือสถานที่ที่ศาลสั่ง

ในที่นี้ เห็นสมควรแยก เรื่องสิทธิหน้าที่ของผู้ต้องโทษกักขังตาม
 สถานที่ยกขังกล่าวคือ

ก. สิทธิหน้าที่ของผู้ถูกกักขังในสถานที่ยกขังที่กำหนดการกักขัง
 ในสถานที่ยกขัง (สถานี่ตำรวจ) นั้น เป็นไปตามบทบัญญัติของ
 มาตรา 24 วรรคแรก และมีสิทธิหน้าที่ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 25
 ซึ่งแยกได้ ดังนี้

1. สิทธิ ผู้ถูกกักขังในสถานที่ยกขังมีสิทธิดังนี้ คือ
  - 1.1 ได้รับการ เลี้ยงดูจากสถานที่ยกขัง
  - 1.2 รับอาหารจากภายนอกโดยค่าใช้จ่ายของตัวเอง
  - 1.3 ใช้เสื้อผ้าของตัวเอง
  - 1.4 ได้รับการ เชื่อมอย่างน้อยวันละหนึ่งชั่วโมง
  - 1.5 รับและส่งจดหมายได้
  - 1.6 ขออนุญาตทำงานอย่างอื่นตามประเภทงานที่ตน

สมัคร

สิทธิของผู้ต้องขังตามข้อนี้ นั้นย่อมมีข้อบังคับอยู่ด้วยว่าผู้ต้อง
 ขังจะได้รับสิทธิดังกล่าวนั้นก็แต่ภายใต้ข้อบังคับของสถานที่ยกขังและ
 กฎหมายอื่น ๆ เช่น พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 พระราช
 บัญญัติวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.
 2506²⁴ ซึ่งข้อบังคับหรือระเบียบต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นย่อมจะต้องไม่ขัด
 ต่อกฎหมาย เช่น การที่มีสิทธิรับอาหารจากภายนอกโดยค่าใช้จ่าย
 ของตนเองนั้น อาจจะถูกตรวจค้นตรวจสอบอาหารที่นำมาให้ เพื่อความ
 ปลอดภัยของสถานที่ยกขังและความปลอดภัยในคานอื่นทั้งยังกำหนด
 เวลาไว้ด้วยว่าจะรับส่งอาหารได้ในเวลาใด เพราะถ้าหากถือว่า

มีสิทธิแล้วจะใช้สิทธินั้นในเวลาใดก็ได้แล้วก็อาจทำให้เกิดความยุ่งยาก และขาดความปลอดภัยแก่สถานที่กักขังได้

2. หน้าที่

หน้าที่ของผู้ต้องโทษกักขังในสถานที่ที่กำหนดนั้นมีดังนี้ คือ

1. ต้องทำงานตามระเบียบของสถานที่กักขัง
2. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ วินัยของสถานที่กักขัง

ข. สิทธิหน้าที่ของผู้ถูกกักขังในสถานที่อื่นซึ่งมิใช่สถานที่ที่กำหนดไว้ วรรคกักขังนั้นดังที่ทราบแล้วว่า นอกจากจะกักขังที่สถานี่สำรวจแล้ว หาก เป็นการสมควรศาลอาจสั่งให้กักขังผู้ต้องโทษกักขังที่ที่อาศัยของผู้ต้องโทษชัง เองหรือที่อาศัยของผู้อื่นที่ยอมรับตัวผู้กักขังไว้ หรือสถานที่อื่นที่เหมาะสม สิทธิและหน้าที่ของผู้ต้องโทษกักขังในสถานที่ที่ศาลสั่งนี้ดังนี้

1. สิทธิ มีสิทธิในการดำเนินการในวิชาชีพหรืออาชีพของตนในสถานที่ดังกล่าวได้ (มาตรา 26) ภายใต้งื่อนไขหรือข้อกำหนดซึ่งศาลอาจกำหนดให้ปฏิบัติตาม ซึ่ง เงื่อนไขนั้นหรือข้อกำหนดดังกล่าวนี้ ศาลจะกำหนดเมื่อศาลเห็นสมควรโดยศาลจะไม่กำหนดเลขก็ได้

2. หน้าที่ ผู้ถูกกักขังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ศาลกำหนดให้ เช่น ให้รายงานตัวต่อศาลภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดเป็นระยะ หรือต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดซึ่งศาลอาจให้ไว้ เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติงานในอาชีพนั้น ๆ เป็นต้น หรืออาจกำหนดให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถานที่กักขังนั้นก็ได้

การ เปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุก

ดังได้ทราบมาแล้วว่าโทษกักขังนั้นไม่ประสงค์ให้ผู้ซึ่งยังไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อนกลายเป็นคนขี้คุก และเขาอาจกลับตนเป็นคนดีได้ หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องโทษกักขังไม่ได้พยายามกลับตนเป็นคนดี ก็ควรที่จะให้จำคุกซึ่ง เป็นการลงโทษที่หนักกว่าโทษกักขัง

การ เปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุกนั้นมีบทบัญญัติไว้ในมาตรา 27 ซึ่งแยกเป็นหลักเกณฑ์ได้ว่า ศาลจะ เปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุกได้ก็ต่อเมื่อ

1. ผู้ต้องโทษกักขังฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของสถานที่กักขัง²⁵
2. ผู้ต้องโทษกักขังละเมิดเงื่อนไขที่ศาลกำหนดให้
3. ผู้ต้องโทษกักขังต้องคำพิพากษาให้จำคุก

เกณฑ์ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นจะเห็นว่ากรณีที่ผู้ต้องขังฝ่าฝืนระเบียบและข้อบังคับของสถานที่กักขังนั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ต้องโทษไม่มีทางที่จะกลับตนเป็นคนดีได้ เลยหรือในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามกำหนดของศาลที่ศาลกำหนดเงื่อนไขให้โดยจงใจละเมิดนั้นก็ เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าผู้ต้องโทษมิได้สำนึกในความผิดแต่ประการใด โดยเฉพาะกรณีที่ผู้ต้องโทษกักขังต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกนั้นหากยังกักขังอยู่ต่อไปก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะเมื่อต้องโทษจำคุกก็จะมีผลตั้งแต่วันที่ที่มีคำพิพากษาและต้องส่งตัวเข้าเรือนจำ จึงไม่มีเหตุผลอันใดที่จะกักขังผู้ต้องโทษต่อไป ดังนั้นเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงข้อหนึ่งข้อใดข้างต้นนั้นศาลก็อาจให้ เปลี่ยนโทษกักขังนั้น เป็นโทษจำคุก

²⁵ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ เป็นผู้กำหนดโดยอาศัย พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวล

เสียได้

ในการ เปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุกนี้จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องโทษกักขังได้กระทำผิดเป็นไปดังหลักเกณฑ์นั้น โดยข้อเท็จจริงนั้นปรากฏ แต่ศาลไม่ว่าจะโดยวิธีการอย่างไรแต่เป็นข้อเท็จจริงตามคำแถลงของอัยการหรือผู้ควบคุมดูแลสถานที่ที่กักขังนั้นเอง

ข้อที่สำคัญประการหนึ่งนั่นก็คือการ เปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุก ศาลอาจเปลี่ยนโทษกักขัง เป็นจำคุก มีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกำหนดเวลาโทษกักขังนี้ผู้ต้องโทษกักขังจะต้องได้รับต่อไป (มาตรา 27 วรรคท้าย) ซึ่งหมายความว่า การเปลี่ยนโทษกักขัง เป็นโทษจำคุกนี้เป็นดุลยพินิจของศาล หากศาลไม่เห็นสมควร จะไม่เปลี่ยนก็ได้ แต่ถาเปลี่ยนศาลจะกำหนดการจำคุกนี้จากที่เปลี่ยนมาจากโทษกักขังนั้นให้มีกำหนดมากกว่าที่ผู้ต้องโทษจะรับโทษต่อไปไม่ได้ เช่น ผู้ต้องโทษกักขังมีกำหนด 2 เดือน เมื่อกักขังมาได้เดือนหนึ่งแล้วได้ฝ่าฝืนข้อกำหนดที่ศาลกำหนดให้ไปรายงานตัวต่อศาล หรือฝ่าฝืนข้อบังคับของสถานที่กักขัง ศาลเห็นสมควรให้เปลี่ยนโทษกักขังนั้นดังนี้ ศาลจะเปลี่ยนเป็นให้จำคุกได้อีกไม่เกิน 1 เดือนเท่านั้น เพราะผู้ต้องโทษได้รับการกักขังมาแล้ว 1 เดือน หรือจะให้จำคุกน้อยกว่า 1 เดือนก็ได้ เช่นจำคุกต่ออีก 10 วัน เป็นต้น ทั้งนี้เมื่อรวมวันที่ถูกกักขังมาแล้วกับวันที่ต้องจำคุกต่อไป รวมกันเข้าต้องไม่เกินกว่ากำหนดโทษกักขังที่กำหนดไว้แต่แรกนั้นเอง
